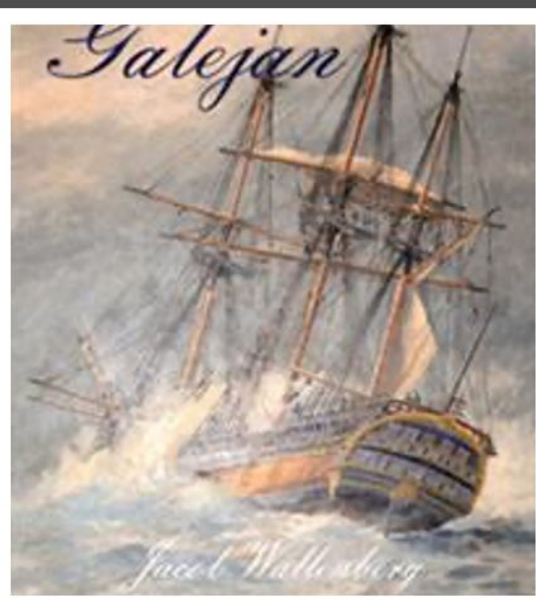

Ur Klippans behagligheter – Jacob Wallenberg, december 1769 – kallad till S. O. Comp. skepp Finland, som låg segelfärdigt för Canton, under Capitain Herr C. G. Ekeberg.

”Änteligen hade vi nu hunnit vada oss igenom Masthugget, och fingo det kära Klippan i ögnasikte. Vi voro ännu i öfverläggning, om man inte borde därstädes pusta ut en smula, när den artige *Carnegie* förekom oss. Han hade denne dagen gordt sig en besynnerlig möda, til at uppsnappa Ostindie-farare: tillät ej heller oss gå förbi, utan fattade oss i armen, med den oegennyttiga compliment: Mine Herrer, I ma icke förela pengar ur landet, that är mot Kongens förordning: Ik hap god röd vin, kapuner, harer, pudding – what ye please, gentlemen – – a toast for your sweet-hearts, before you are going away – –

Man måtte ju haft en biörna-siäl, för at kunna göra någon invänning mot et anbud, som beledsagades af så många välstekta skäl, och under- stöddes på köpet med et ögnakast frå *the young mistress herself, who stood smiling behind*, til förtigande af lilla *Stinas* nätte fot, hvilken hade ställt sig, liksom på försåt, uppå köks-tröskelen. Vännerna bestormade dörren, in genom köket, klappade Stina på vägen och intogo den största salen, med det ädla beslut, at kringkansa sig där bakom en oöfvervin- nelig wall af bålar och bouteller. Jag, som genom argumenter *a poste- riori*, undfätt i ungdomen af min Skol-mästare den läxan: *Ulula cum lupis, cum qvibus esse cupis*; (- Tjut med vargarna, om du vill vara med dem!) jag följde hopen efter, och gick med. Jag förgäter aldrig, hur det smutsiga Masthugget hängde oss ännu på hälarne, och huru våra bestöflade aktertassar til hela sin längd, in Lebensgrösse, intryktes på golfvet vid hvarje steg.

Värden gorde sit bästa: Vårdinnan trippade lättare: stekvändaren feck en hurtigare gång. Redan ha vi en jösse på bordet: efter kom en kapun, och mitemellan presenterade sig hela jordgloben i en klotrund pudding. Men hvad duger fasta landet, om det inte vattnas utaf hafvet? En hel insjö med punch sattes jämte jord-klotet, och här och där såg man en ström af Röda Hafvet inflyta uti glasen. Var himlen mulen ute, så härskade solsken på allas ansikten inne. Hade skilsmässan frå Götheborg lämnat några melankoliska skrynkor på vår panna, så viste Carnegie hemligheten, at utplåna dem. Kort sagt:

*Här sista fyrken gick: på bordet buros fram
De corpulentaste af husets alla bålar:
Man glädieströmar drack i karlavulne skålar,*

Bekymret klunk för klunk med punchen nedersam.

Storsak! i släkt, i vän och flicka,

Man glömmet alt så när som dricka,

*Bouteller spricka, Brödren nicka, Siunga, hicka,
Fult til pricka, filebom, bom, bom, peteheja.*

Men med alt detta voro vi alle ganska nyktre, och om man gick något illa, så härrörde det af den vingelvanan, som Siömän inte kunna annat än ådraga sig på et skepp, hvarest de måste gå mycket ojämt för slingringen skull. Nej, nej; Ostindiefarare äro inte det värsta folket heller fråga på värdshus och i jungfruburar, så skal Ni få höra, de ha godt beröm om sig.

Finland, så väl som *Prins Gustav*, hade imedlertid ankrat vid Elfsborg dock utan skott: ty man hade för mycken höflighet för sillen, at kunna visa någon för Commendanten. Vi gorde oss därför icke brått om. Vår Vård undfägnade oss til sent på aftonen, med samma förnögda upsyn, som en Krämare i Gränna säljer en fiärding ruten strömning åt en Bond-käring för två Styfver stycket: och sedermera, för at intet äfventyra våra ben, satte han oss ombord med sit eget fartyg.”

Källa: Maya Hedbergs blog Javanen 2 februari 2021

<http://javanen.se/ur-klippans-behagligheter-jacob-wallenberg-december-1769-kallad-till-s-o-comp-skepp-finland-som-lag-segelfardigt-for-canton-under-capitain-herr-c-g-ekeberg/>